

První přednáška:

30,50 oprava:

Kvůli tomu, že jsme lidé (člověk: jednota duše a těla) a liturgii tudíž slavíme jako lidé, patří do liturgie také tělesný, tj. vnějškový prvek. Vnější vyjádření čehosi. Tyto viditelné, vnějškové věci mívají svou symboliku. Symbolika také patří k lidské přirozenosti - je pro člověka přirozená, jak potvrzuje moderní psychologie. A proto symbolika vnějškových věcí patří i do liturgie. Nakonec, celé liturgické obřady jsou od začátku do konce provázeny nějakou symbolikou. V jistém smyslu lze říct, že liturgie stojí na symbolech. Věci, postoje, gesta atd. mají svou symboliku, kterou při liturgii musíme brát v úvahu. V žádném případě není jedno, zda něco udělám tak či onak.

31,40 oprava: Ale kvůli symbolickému vyjádření toho, že my - kněz spolu s věřícími - jsme jedna strana.

37,00 oprava: Zmíněné Více možností - týká se prostoru, ne obřadů (žehnání / svěcení). A prostory na nižší úrovni se zpravidla jen žehnaly.

48,25 Lepší odpověď - viz dříve: Padlí andělé odvrácením se od Boha k sobě samotným Boha neoslavovali. Ani člověk odvracející se od oslavování Boha k oslavování sebe samého (s VÝMLUVAMI na to, že je stvořením), Boha neoslavuje.

Zde neoslavuje Boží stvoření kvůli Bohu, nejedná se o podmnožinu oslavy Stvořitele. Zde má dvě samostatné množiny: buď - nebo: Buď Stvořitel, nebo já. A dává přednost sobě a na skutečnost, že je Božím stvořením, se jen vymlouvá. Oslavuje sebe kvůli sobě, ne kvůli Bohu jakožto Boží stvoření. V tom je ten základní rozdíl.

Když se věnuje pozornost Božímu stvoření JAKOŽTO Božímu stvoření, tj. kvůli Bohu, přivádí nás to nakonec k oslavování Boha. Viz porovnání sebestředného sebeoslavování padlých andělů (ne kvůli Bohu, ale kvůli nim samotným a na Boha, resp. na to, že jsou Božím stvořením, by se jen vymlouvali) a Mariino "Budou mě blahoslavit", které je součástí oslavování Boha.

51,45 Někdy i v západních chrámech byly mřížky mezi presbytářem a druhou částí v podobě zdi. Mřížky, ne to, co jsem zmiňoval v souvislosti s Anglií.

54,00 Řádným mešním řádem jsem myslel to, co je v misálu. Mimořádným jsem myslel různé dodatky. S terminologií Summorum Pontificum "řádna forma" / "mimořádná forma" to nemá nic společného.

56,18 A ještě jiné věci, které jsem tam nezmínil.

Druhá přednáška

7,00 upřesnění: Slovo bylo *u Boha*. I když z hlediska Nejsvětější Trojice je řeč o 1. Osobě - o Otci, takže věcně to bylo v pořádku.

16,30 - "Říká to už sv. Jan Zlatoústý" - vynechat "už": Není prvním, bylo to známé i před ním.

32,00 +/- Mše svatá se koná, ale celebrouval ji jen ten první. Srov. následné vysvětlení u 32,32. Nekoná se koncelebrace.

40 +/- Možná koncelebruje, ale ne ty megakoncelebrace.

47 - ne "obejít" ale "využít"

56 + doplnit: "nebo že mu byla odejmuta"

1,00,00 upřesnění: CIC zavazuje latinskou církev

Omluva za únavu, která se projevovala určitou nervozitou v poslední třetině.

Třetí přednáška

14,35 - věta nedává smysl. Oprava: Už ve starověku se celebrouvalo směrem k východu, jak jsme viděli na té zprávě o sv. Ambrožovi. A tato praxe, protože byla celocírkevní, byla s největší pravděpodobností zavedena pod vlivem Ducha Svatého.

Do 19. minuty. Moc komplikované.

Obecně platí, že se ve starověku celebrouvalo směrem na východ: U bazilik s oltářem na východě se celebrouvalo v čele lidu, u bazilik s oltářem na západ se celebrouvalo proti lidu.

A v tomto pravidle se setkáváme s výjimkami, kdy byla bazilika postavena jakkoli a celebrouvalo se proti lidu. Těchto výjimek je jednak málo, jednak výjimky potvrzují existenci pravidla. A toto pravidlo říká: celebrouvat k východu - u orientovaných bazilik v čele, u obrácených proti lidu, ale k východu. Výjimky jsou pak třetí možností a my zde mluvíme o pravidlu a ne o nějakých nepočtených výjimkách.

35,35 Doplnění: Navíc sám Pán Ježíš přirovnal svůj druhý příchod k blesku od východu na západ. Opět symbolika východu, Pán Ježíš neříká zbytečnosti. Co říká, má svůj význam. Stačilo by zmínit *blesk*, ale on zmiňuje *blesk od východu*. Má k tomu důvod. Slavením eucharistie "v

očekávání jeho slavného příchodu" v postavení k východu toto očekávání vyjadřujeme také tělesně.

38,35 Věta nedává smysl. Oprava: Není záležitostí pouze místního shromáždění, není dialogem mezi částmi tohoto místního shromáždění (celebrant a ostatní). Je dialogem mezi Kristem, k němuž jsme přivtěleni, a Otcem; dialogem svátostně zpřítomněným. V prvním kroku - viz offertorium - mezi lidstvem a Ježíšem Kristem. Lze to vyjádřit i tak, že lidstvo předstupuje před Trojjedinného Boha.

48,45 Postoj při sv. přijímání na Slovensku - špatný příklad mluvící o něčem jiném.